

Foto op pagina hiervoor: het mijn- en industrie-complex Zeche Zollverein in Essen, sinds 2001 op de werelderfgoedlijst van Unesco.

Links: straatbeeld in Seraing, België.

Hieronder: op een parkeerstrook bij industrieterrein Keulen-Eiffeltor wachten prostituees in tien tot vijftien caravans op klanten. De ruimte tussen twee caravans is precies groot genoeg voor een personenauto.

EEN RAUW, POSTINDUSTRIEEL LANDSCHAP

Vervallen fabrieken en huizen, kapotte wegen: fotograaf HJ Hunter legde in een prachtig fotoboek een rauw postindustriële landschap vast.

foto's HJ Hunter tekst Wybo Algra

Een grauwe, industriële woestijn. Dat is de indruk die bij de jonge Henk de Jager bleef hangen van het landschap aan het begin van de vakantie, meteen voorbij de Belgische grens richting Luik, op weg naar de Ardennen. Die grensmaal was voor zijn moeder het sein om de raampjes dicht te draaien – en dat zegt wat, als je beseft dat die niet voor niets openstonden: zijn vader was kettinkroeker, ook achter het stuur.

Henk is nu bijna 60 en werkt onder de naam HJ Hunter als fotograaf. Nog niet zo lang; na zijn studie literatuur verhuisde hij naar Maastricht, zijn eerste baan was bij pensioenuitvoerder ABP in Heerlen. Pas de >>

Inwoners van de Borinage, een streek in België vlak bij de Franse grens.

Woning in Charleroi.

>> laatste tien jaar noemt hij zich fotograaf, *Once upon a time* is zijn eerste boek. Hij werkte er sinds 2015 aan.

Dat boek begon met losse foto's, als het ware in de achtertuin van zijn woonplaats. Het groeide gaandeweg uit tot een samenhangend project op de geboortegrond van de industriële revolutie op het Europese vasteland: de streek van steenkool en staal in Nederlands en Belgisch Limburg, Noordrijn-Westfalen en Wallonië, waar rond de mijnbouw een zware industrie opbloede.

Met de mijnsluitingen sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw, onder het motto 'van zwart naar groen', begon de economische neergang. In Nederland is de

boel sindsdien netjes opgeruimd, van het mijnverleden is weinig meer te zien. In Duitsland en Vlaanderen werden de restanten vaak gepromoveerd tot aantrekkelijk cultureel erfgoed, met een mix van jonge, startende bedrijven, musea, theaters.

Wallonië, waar HJ Hunter de meeste foto's nam, is een ander verhaal. Het is een rauw, postindustriële landschap: vervallen fabrieken en huizen, kapotte wegen. De band die hij ging voelen met deze desolate omgeving en de bewoners spat van de pagina's met landschappen, interieurs en portretten. "Met sommige mensen heb ik jaren contact gehad. Ze hebben geen en-

kele neiging zich mooier voor te doen dan ze zijn. In het contact ervaar ik zoveel hartelijkheid en warmte."

De landschappen zijn soms naargeestig, soms van een filmische schoonheid, soms absurdistisch. Ook hier in Wallonië wordt gesloopt en gerenoveerd, ook hier krijgen fabrieksgebouwen nieuwe bestemmingen. Sommige foto's uit 2016 en 2017 zou hij nu niet meer kunnen maken. Maar het gaat langzaam. <<

Meer informatie over geplande boekpresentaties, onder meer in het Nederlands Mijnmuseum Heerlen: hjhunter.photography/once-upon-a-time

HJ Hunter
Once upon a time
Lecturis:
176 blz. € 45